

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 17 listopada 2017 r. do dnia 23 listopada 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Nowy paropodatek – opłata recyklingowa

Zgodnie z ustawą z dnia 12 października 2017 r. o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw od dnia 1 stycznia 2018 r. zacznie nowy paropodatek – tzw. opłata recyklingowa. Jest on związany z koniecznością dostosowania polskiego systemu prawnego do wymogów Unii Europejskiej.

Nowelizacja z 12 października 2017 r. ma dostosować polskie prawo do wymogów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/720 z 29 kwietnia 2015 r. zmieniającej dyrektywę 94/62/WE w odniesieniu do zmniejszenia zużycia lekkich plastikowych toreb na zakupy.

Stawka opłaty recyklingowej nie będzie mogła przekroczyć 1 zł za jedną torbę. Na razie stawka wynosić ma 20 gr.

Opłata recyklingowa będzie odnosić się do zakupu większości rodzajów toreb na zakupy, które wyprodukowano z tworzyw sztucznych. W ustawie zakłada się odpłatność za wydawanie lekkich (wykonanych z tworzywa sztucznego) toreb na zakupy. Co do zasady opłata będzie dotyczyć oferowanych w jednostkach handlu detalicznego/hurtowego toreb z uchwytyami lub bez, których grubość nie przekracza 50 mikrometrów. Opłata nie będzie natomiast obejmować bardzo lekkich toreb (o grubości materiału poniżej 15 mikrometrów), wymaganych z powodów higienicznych lub oferowanych jako podstawowe opakowanie dla żywności luzem, kiedy pomaga to w zapobieganiu marnowaniu żywności.

Nowe zasady wystawiania faktur w przypadku sprzedaży zarejestrowanej na kasie fiskalnej

Zgodnie z art. 106b ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług na żądanie nabywcy towaru lub usługi podatnik jest obowiązany wystawić fakturę dokumentującą czynność opodatkowaną, jeżeli obowiązek jej wystawienia nie wynika z przepisów prawa oraz fakturę dokumentującą sprzedaż zwolnioną – jeżeli żądanie jej wystawienia zostało zgłoszone w terminie 3 miesięcy,

licząc od końca miesiąca, w którym dostarczono towar lub wykonano usługę, bądź otrzymano całość lub część zapłaty. Projekt nowelizacji tej ustawy zakłada dodanie ust. 4 w art. 106b, zgodnie z którym w przypadku sprzedaży zarejestrowanej przy zastosowaniu kasy rejestrującej, fakturę będzie się wystawiało na rzecz nabywcy towarów i usług będącego podatnikiem, wyłącznie jeżeli paragon dokumentujący tę sprzedaż zawiera numer, za pomocą którego nabywca towarów lub usług jest zidentyfikowany na potrzeby podatku albo podatku od wartości dodanej. Zmiana ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Należy nadmienić, że wśród obecnie użytkowanych przez podatników kas fiskalnych znikomy odsetek posiada funkcję podania numeru NIP nabywcy. Oznacza to, że podatnicy albo wymienią kasy na nowe, albo nie będą mieli możliwości wystawiania faktur do sprzedaży zarejestrowanej przy użyciu kas rejestrujących. Istotnym problemem może być również dostępność nowych kas w tak krótkim okresie czasu.

Podsumowując, niebawem podatników czeka istotna zmiana związana z wystawianiem faktur w przypadku sprzedaży zarejestrowanej uprzednio za pomocą kasy rejestrującej. W takim przypadku wystawienie faktury będzie bowiem wyłącznie w przypadku, jeżeli na paragonie fiskalnym umieszczony zostanie NIP nabywcy.

Nowelizacja przepisów regulujących ustalanie kosztów uzyskania przychodów twórców

W uchwalonej w dniu 27 października 2017 r. przez Sejm ustawie o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (dalej określanej jako: „nowelizacja”) wprowadzono m.in. zmiany dotyczące stosowania limitu 50% kosztów uzyskania przychodów dla twórców. Odnoszą się one w szczególności do zasad stosowania art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: „ustawa”).

W obecnym stanie prawnym zasady stosowania 50% kosztów uzyskania przychodu regulują przepisy art. 22 ust. 9 pkt 1-3 ustawy. W świetle powołanej regulacji

koszty podwyższone do 50% przychodów określone są z tytułu:

- zapłaty na rzecz twórcy za przeniesienie prawa własności wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, topografii układu scalonego, wzoru zdobniczego czy znaku towarowego,
- opłaty licencyjnej za przeniesienie prawa własności wynalazku, wzoru użytkowego, wzoru przemysłowego, topografii układu scalonego, wzoru zdobniczego czy znaku towarowego, otrzymaną w pierwszym roku trwania licencji od pierwszej jednostki, z którą zawarto umowę licencyjną,
- korzystania przez twórców z praw autorskich i artystów wykonawców z praw pokrewnych, w rozumieniu odrębnych przepisów, lub rozporządzania przez nich tymi prawami.

Równocześnie, zgodnie z zasadą obowiązującą począwszy od 2013 r., wskazane koszty nie mogą w roku podatkowym przekroczyć łącznie 1/2 kwoty stanowiącej górną granicę pierwszego przedziału skali podatkowej, o której mowa w art. 27 ust. 1 ustawy, czyli obecnie 42 764 zł.

Powyższe ograniczenia nie eliminują stosowania na podstawie art. 22 ust. 10 i ust. 10a ustawy kosztów faktycznie poniesionych, obejmujących również koszty poniesione w latach poprzedzających rok podatkowy, w którym został uzyskany odpowiadający im przychód, oraz koszty poniesione w roku złożenia zeznania, nie później jednak niż do upływu terminu określonego do złożenia tego zeznania (art. 22 ust. 5 i ust. 5a pkt 2 ustawy).

Nowelizacja uchwalona przez Sejm przewiduje dwa kierunki zmian powyższych regulacji. Korzystna zmiana nastąpi wskutek modyfikacji treści art. 22 ust. 9a ustawy i polegać będzie na podwyższeniu o 100%, tj. do kwoty 85 528 zł, rocznego limitu kosztów. Jednocześnie jednak, w związku z dodaniem art. 22 ust. 9b ustawy, zmianie ulegnie krąg podatników uprawnionych do stosowania podwyższonych kosztów.

Obecnie ustalenie, czy określony przychód został osiągnięty z tytułu praw autorskich lub pokrewnych i podatnik jest twórcą czy też artystą wykonawcą, należy ocenić w świetle odrębnych przepisów, czyli przepisów ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Tekst jednolity Dz. U. z 2017 r. poz. 880 ze zm.). Z treści art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych wynika, że przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiej-

kolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). Natomiast z przepisu art. 8 ust. 2 ww. ustawy wynika, iż domniemywa się, że twórcą jest osoba, której nazwisko w tym charakterze uwidocznił na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek inny sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu.

W nowym art. 22 ust. 9b ustawy zawarto wyliczenie określające rodzaje działalności, której wykonywanie będzie pozwalać na objęcie wykonujących je osób unormowaniem art. 22 ust. 3 ustawy. Uprawnieni do stosowania kosztów uzyskania w wysokości 50% przychodów będą zajmujący się działalnością:

1. twórczą w zakresie architektury, architektury wnętrz, architektury krajobrazu, urbanistyki, literatury pięknej, sztuk plastycznych, muzyki, fotografii, twórczości audiowizualnej, programów komputerowych, choreografii, lutnictwa artystycznego, sztuki ludowej oraz dziennikarstwa;
2. badawczo-rozwojową oraz naukowo-dydaktyczną;
3. artystyczną w dziedzinie sztuki aktorskiej i estradowej, reżyserii teatralnej i estradowej, sztuki tanecznej i cyrkowej oraz w dziedzinie dyrygentury, wokalistyki, instrumentalistyki, kostiumografii, scenografii;
4. w dziedzinie produkcji audiowizualnej reżyserów, scenarzystów, operatorów obrazu i dźwięku, montażyistów, kaskaderów, a także działalnością
5. publicystyczną.

Inaczej zatem niż dotychczas, nie wszyscy twórcy w rozumieniu art. 8 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych będą mogli skorzystać z podwyższonego limitu kosztów. Nowe rozwiązanie zwiększy jednoznaczność przepisów regulujących rozpatrywane zagadnienie, niemniej rodzi obawy dotyczące zasadności zróżnicowanego traktowania osób wykonujących tzw. twórcze zawody.

2) Zdaniem eksperta

Kiedy wystąpi świadczenie nieodpłatne skutkujące powstaniem przychodu podatkowego?

Warunkiem otrzymania przez podatnika nieodpłatnego świadczenia jest istnienie po stronie wierzyciela woli przekazania świadczenia na rzecz drugiego podmiotu, a także faktyczne jego przekazanie, które następuje w sposób nieodpłatny.

Pojęcie świadczeń nieodpłatnych nie zostało zdefiniowane w ustawie o podatku dochodowym od osób

Andrzej Łukiańczuk

Doradca podatkowy nr wpisu: 10266

Kierownik zespołu cen transferowych. Zajmuje się przede wszystkim problematyką cen transferowych oraz zagadnieniami związanymi z podatkami dochodowymi, w tym sposobami legalnej optymalizacji podatkowej w ramach restrukturyzacji podmiotów gospodarczych, a także prawem bilansowym. Wieloletni pracownik Departamentu Rachunkowości i Podatków jednego z największych podmiotów gospodarczych w Polsce. Ekonomista, swoje kwalifikacje podnosił studiując na Podyplomowym Studium Podatkowym oraz Podyplomowym Studium Rachunkowości Finansowej i Zarządczej w Szkole Głównej Handlowej. Jest także absolwentem Studium Doradców i Ekspertów Podatkowych organizowanym przez ISP.

Współautor Komentarza do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, Restrukturyzacji spółek kapitałowych, autor publikacji w Gazecie Prawnej, a także BISP.

prawnych. W doktrynie, a także w orzecznictwie sądowym, zdefiniowano pojęcie świadczeń nieodpłatnych. Naczelny Sąd Administracyjny, odnosząc się do tego zagadnienia, w wyroku z dnia 8 listopada 2000 r., sygn. akt SA/Sz 1244/99, wyraził pogląd, zgodnie z którym: „Jakkolwiek ustawa podatkowa nie precyzuje tego, co w jej rozumieniu jest świadczeniem nieodpłatnym, to wszakże nie powinno ulegać wątpliwości, iż pojęcie to związane jest ze stosunkami prawnymi o charakterze zobowiązaniowym i rozumiane być musi jako świadczenie, z którym nie jest związana jakakolwiek zapłata”. Analogiczne stanowisko zajął również NSA w wyroku z dnia 28 stycznia 2000 r., sygn. akt I SA/Gd 2285/98, w którym stwierdził, że: „Przez nieodpłatne świadczenie należy rozumieć te wszystkie zdarzenia prawne i zdarzenia gospodarcze w działalności osób prawnych, których skutkiem jest nieodpłatne, tj. niezwiązane z kosztami lub inną formą ekwiwalentu przysporzenie majątku tej osoby, mające konkretny wymiar finansowy”. W oparciu o powyższe można wyróżnić następujące cechy nieodpłatnego świadczenia: bezinteresowność, bezinteresowne pozbawienie się użytku ze strony uży-

czającego dla wygody biorącego, brak ekwiwalentności, dwustronnego zobowiązania, dobroczynność, chęć bezpłatnego wynagrodzenia kontrahentowi.

Z literalnego brzmienia przepisu art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy wynika, że warunkiem otrzymania przez podatnika nieodpłatnego świadczenia jest istnienie po stronie wierzyciela woli przekazania świadczenia na rzecz drugiego podmiotu, a także faktyczne jego przekazanie, które następuje w sposób nieodpłatny. Wykładnia ta znajduje potwierdzenie również w orzecznictwie sądowym. W wyroku z dnia 17 czerwca 2004 r. WSA w Warszawie (sygn. III SA 558/03) uznał, że „aby w świetle art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych można było zaliczyć określone świadczenie do kategorii świadczeń nieodpłatnych stanowiących źródło przychodu podlegającego opodatkowaniu, musi dojść do stosunku prawnego, w wyniku którego jeden podmiot dokonuje określonego świadczenia, drugi natomiast to świadczenie otrzymuje nieodpłatnie, zwiększając w ten sposób swoje przychody objęte opodatkowaniem”.

Andrzej Łukiańczuk
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Czy gmina może dokonać pełnego odliczenia VAT z faktur dokumentujących koszty obsługi prawnej?

Zarówno Sąd I instancji, jak i NSA w prawomocnym wyroku z dnia 25 sierpnia 2017 r. (I FSK 1632/15) nie podzielił oceny Ministra Finansów, że gminie przy nabyciu usług prawnych nie przysługuje prawo do odliczenia podatku naliczonego na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej określanej jako: „ustawa”).

Gmina w stanowisku własnym twierdziła, że w związku z nabywaniem usług w zakresie udzielania jej wsparcia polegającego na wyjaśnianiu wątpliwości interpretacyjnych przepisów prawa podatkowego m.in. poprzez przygotowanie i występowanie w imieniu Gminy do organów podatkowych z wnioskami o wydanie indywidualnych interpretacji podatkowych, dokonywaniu analizy prawnej oraz weryfikacji rozliczeń VAT Gminy, a także udzielaniu jej wsparcia w zakresie prawidłowego rozliczenia podatku VAT (w szczególności przez przygotowanie wzoru not korygujących, korekt rejestrów sprzedażowych i nowych rejestrów zakupowych Gminy, wzorów pism do organów podatkowych: wyjaśnień do korekty, wniosków o stwierdzenie nadpłaty, wniosków o zwrot podatku VAT a także formularzy deklaracji korygujących VAT-7, metodologii korekty), przysługiwać jej będzie prawo do pełnego odliczenia VAT z faktur otrzymywanych od kancelarii prawnej i dokumentujących wykonanie wskazanych usług.

Gmina podała przy tym, że w ramach opisanych usług kancelaria udzieliła jej wsparcia m.in. w zakresie działań restrukturyzacyjnych w przypadku inwestycji, której przeznaczenie Gmina rozszerzyła o funkcję służącą zaspokojeniu potrzeb rekreacyjno – wypoczynkowych mieszkańców Gminy (odpłatne udostępnianie wydzielonej na kąpielisko części zbiornika, przystani rowerów wodnych, części gastronomicznej, stanowisk wędkarskich oraz parkingu), czyli również o funkcję realizowaną poprzez czynności opodatkowane VAT (początkowo

zbiornik miał pełnić jedynie funkcję związane z gospodarką wodną na terenie Gminy). Ponadto zaznaczyła, że prawo i sposób dokonania odliczenia VAT naliczonego od wydatków poniesionych na budowę zbiornika i zagospodarowanie otoczenia wokół niego zostało potwierdzone w otrzymanych przez Gminę interpretacjach indywidualnych Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 27 lutego 2013 r. sygn. IPPP1/443-1184/12-4/PR i z dnia 6 marca 2013 r. sygn. IPPP1/443-1184/12-2/PR.

Minister Finansów w interpretacji indywidualnej wydanej na wniosek Gminy uznał powyższe stanowisko za nieprawidłowe, argumentując w uzasadnieniu, iż wbrew twierdzeniu Gminy, nabyte usługi doradztwa prawnego nie były związane wyłącznie z wykonywanymi przez Gminę czynnościami opodatkowanymi VAT, lecz z całą działalnością Gminy.

WSA w Warszawie wyrokiem z 15 kwietnia 2015 r. (III SA/Wa 2838/14), uchylając zaskarżoną interpretację przyjął, że nie sposób zaakceptować stanowiska Ministra Finansów i podkreślił, że skoro we wniosku wyraźnie wskazano, że zakupione usługi prawnicze były związane z czynnościami opodatkowanymi Gminy (nie były związane z czynnościami niepodlegającymi opodatkowaniu ani zwolnionymi od podatku), to brak było podstaw, tak jak uczynił to Minister Finansów, do rozszerzania stanu faktycznego o przypadki, które przez samą Gminę zostały wykluczone. Sąd I instancji przyjął w związku z tym, z uwagi na spełnienie pozytywnej przesłanki warunkującej prawo do odliczenia podatku naliczonego, jaką jest związek zakupów z wykonywaniem czynności opodatkowanych, że Gminie przysługiwać będzie prawo do pełnego odliczenia VAT z faktur otrzymywanych od kancelarii prawnej dokumentujących wykonanie usług, a odliczenie takie powinno nastąpić zgodnie z art. 86 ust. 10 i ust. 10b ustawy, tj. poprzez ujęcie faktur zakupowych w rozliczeniu za okres, w którym w odniesieniu do nabytych towarów i usług powstał obowiązek podatkowy, nie wcześniej niż w rozliczeniu za okres, w którym podatnik otrzyma fakturę.

W skardze kasacyjnej Minister Finansów zaskarżył powyższy wyrok w całości, jednakże NSA, poddając ocenie podniesione w skardze tej zarzuty wraz z przed-

stawioną na ich uzasadnienie argumentacją uznał, że skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Wydając i uzasadniając wyrok (w sprawie I FSK 1632/15) NSA podkreślił, że przedstawienie przez Gminę we wniosku o wydanie interpretacji w sposób kategoryczny, iż usługi „[...] świadczone przez Kancelarię, były i będą związane z wykonywanymi przez Gminę czynnościami opodatkowanymi [...]”, było w tej sprawie wiążące i nie uprawniało do przyjęcia przez Ministra Finansów, że „[...] nabyte usługi doradztwa prawnego dotyczą całej działalności Gminy”, skoro ograniczyła ona zakres świadczonych usług prawnych tylko do czynności opodatkowanych.

NSA podkreślił, że sąd I instancji zasadnie udzielił odpowiedzi twierdzącej rozstrzygając spór, którego istotą było ustalenie, czy pomiędzy świadczonymi przez kancelarię usługami prawnymi a czynnościami przedstawionymi przez Gminę we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej występował wystarczająco bezpośredni i ścisły związek, aby możliwe było skorzystanie przez Gminę z prawa do odliczenia podatku naliczonego.

NSA odwołał się do utrwalonego orzecznictwa TSUE, zgodnie z którym prawo do odliczenia podatku zostaje również przyznane podatnikowi nawet w przypadku braku bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy konkretną transakcją powodującą naliczenie podatku a jedną lub większą liczbą transakcji objętych podatkiem należnym, które rodzą prawo do odliczenia, ale tylko wówczas gdy koszty nabytych usług należą do jego kosztów ogólnych i jako takie stanowią elementy cenotwórcze dostarczanych towarów lub świadczonych usług. Koszty te zachowują bowiem bezpośredni i ścisły związek z całą działalnością gospodarczą podatnika. W szczególności NSA zwrócił uwagę na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z 8 czerwca 2000 r. w sprawie C-98/98 Commissioners of Customs and Excise przeciw Midland Bank, gdzie wyjaśniono, że ogólne koszty działalności podatnika spełniają co do zasady wymagany przez przepisy związek z całością (opodatkowanej lub nieopodatkowanej) działalności podatnika. Podatek od towarów i usług naliczony z tytułu takich kosztów podlegać będzie zatem odliczeniu na zasadach ogólnych, odpowiednich dla działalności prowadzonej przez podatnika.

Zdaniem NSA, orzecznictwo TSUE potwierdza między innymi to, że kosztami ogólnej działalności są również wydatki, które ze względu na charakter bądź moment poniesienia nie mogły zostać uznane za

element kosztowy sprzedawanych towarów lub świadczonych usług. Podatek naliczony z tytułu takich kosztów podlegać będzie odliczeniu na zasadach ogólnych, odpowiednich dla działalności prowadzonej przez podatnika. Skoro zaś usługi i związane z nimi wydatki poniesiono w związku z działalnością opodatkowaną, to mimo ich ogólnego charakteru podatnikowi będzie przysługiwało prawo do odliczenia podatku naliczonego. Jeżeli natomiast nabyte usługi będą wykorzystywane przez podatnika do wykonywania czynności, w związku z którymi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, jak i czynności, w związku z którymi takie prawo nie przysługuje, i jeżeli nie jest możliwe wyodrębnienie całości lub części tych kwot, to podatnik może pomniejszyć kwotę podatku należnego o taką część kwoty podatku naliczonego, którą można proporcjonalnie przypisać czynnościom, w stosunku do których podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego (art. 90 ust. 1 i 2 ustawy).

W ocenie NSA, na tle przedstawionego stanu faktycznego nie można było przyjąć, że nabyte od kancelarii usługi prawne pozostawały poza sferą opodatkowanej działalności Gminy, gdyż były to usługi pozostające w bezpośrednim związku z tą działalnością, rozumianą w sposób wyżej podany. Mimo tego, że nabyte przez Gminę usługi prawne dotyczyły zdarzeń, które już wystąpiły w przeszłości, to okoliczność ta sama przez się – w ocenie NSA – nie wykluczała ustalenia, że usługi te pozostawały w związku z działalnością opodatkowaną Gminy.

Wobec powyższego NSA stwierdził, że: „na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu usług prawnych, których celem jest realizacja przysługującego podatnikowi prawa do odliczenia podatku naliczonego i odzyskania tego podatku. Pozbawienie w takiej sytuacji podatnika prawa do odliczenia podatku naliczonego godziłoby w zasadę neutralności VAT, wyrażającą się w tym, że przez realizację prawa do odliczenia podatku naliczonego podatnik nie ponosi faktycznie ciężaru ekonomicznego tego podatku”.

2. Interpretacje podatkowe

Podatek od towarów i usług w zakresie opodatkowania sprzedaży przedsiębiorstwa bratu

Wnioskodawca prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą jako osoba fizyczna. Przedmiotem

działalności Wnioskodawcy jest sprzedaż samochodów używanych oraz części samochodowych; dodatkowo Zainteresowany wykonuje usługi serwisowe oraz kompleksową pielęgnację samochodów.

Zwrócił się z pytaniem do Krajowej Informacji Skarbowej: czy sprzedaż przedsiębiorstwa bratu podlega opodatkowaniu VAT?

Stosownie do treści art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług opodatkowaniu ww. podatkiem podlegają odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. Przepisy art. 6 ustawy wskazują, że istnieją wyłączenia określonych czynności z ww. ustawy. Powyższy przepis wskazuje czynności, które, co do zasady, znajdują się w grupie czynności podlegających opodatkowaniu i mieszczą się w zakresie odpłatnego świadczenia usług lub odpłatnej dostawy towarów. Jednak z uwagi na stosowne wyłączenie, czynności te, choć można je zakwalifikować jako odpłatne świadczenie usług lub odpłatną dostawę towarów, nie podlegają opodatkowaniu.

Przepisów ustawy nie stosuje się do transakcji zbycia przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa (art. 6 pkt 1 ustawy). Z treści art. 55¹ Kodeksu cywilnego wynika, że przedsiębiorstwo jest zorganizowanym zespołem składników niematerialnych i materialnych, przeznaczonym do prowadzenia działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 55² Kodeksu cywilnego – czynność prawna mająca za przedmiot przedsiębiorstwo obejmuje wszystko, co wchodzi w skład przedsiębiorstwa, chyba, że co innego wynika z treści czynności prawnej albo z przepisów szczególnych. O tym, czy nastąpiło zbycie przedsiębiorstwa, decydują każdorazowo okoliczności faktyczne związane z konkretną transakcją. Podatnik jest obowiązany do prawidłowego określenia przedmiotu opodatkowania, co wiąże się z koniecznością prawidłowego zdefiniowania dokonywanej czynności.

W myśl art. 19 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w przypadku przekazania odpłatnie lub nieodpłatnie, lub jako aportu do spółki całości lub części majątku, państwa członkowskie mogą uznać, że dostawa towarów nie miała miejsca, i że w takim przypadku osoba, której przekazano towary, będzie traktowana jako następcą prawny przekazującego.

Analiza przedstawionego we wniosku opisu zdarzenia przyszłego w kontekście przywołanych wyżej regulacji prawych prowadzi do wniosku, że przedmiotem sprzedaży będzie zorganizowany zespół składników

materialnych i niematerialnych funkcjonujący jako niezależne przedsiębiorstwo. Z opisu sprawy wynika, że z punktu widzenia organizacyjnego, finansowego, funkcjonalnego oraz technicznego powyższa transakcja pozwoli uzyskać nabywcy (bratu) możliwość prowadzenia działalności przedsiębiorstwa w zakresie tożsamym z tym, który funkcjonuje dotychczas. Wszystkie związki funkcjonalne pomiędzy poszczególnymi składnikami przedsiębiorstwa zostaną zachowane bez żadnych zmian w sposób umożliwiający realizację zadań gospodarczych oraz kontynuowanie dotychczasowej działalności gospodarczej przez nabywcę przedsiębiorstwa. Tym samym zbyte przedsiębiorstwa pozwala na samodzielne funkcjonowanie nabywcy przedsiębiorstwa w obrocie gospodarczym w takim zakresie jak obecnie.

Organ w interpretacji indywidualnej z dnia 11 sierpnia 2017 r. (0112-KDIL2-1.4012.235.2017.2.SS) stwierdził, że sprzedaż przedsiębiorstwa bratu nie będzie podlegać opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, gdyż planowana transakcja stanowić będzie przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ Kodeksu cywilnego i zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. przedmiotowa sprzedaż będzie korzystała z wyłączenia z opodatkowania podatkiem od towarów i usług.

Skutki podatkowe sprzedaży nieruchomości na podstawie umowy dożywocia

Na przykładzie interpretacji indywidualnej Ministra Finansów dnia 28 października 2015 r. (znak: DD9.8222.2.64.2015.JQP) zmieniającej interpretację Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach, można wskazać konsekwencje podatkowe na gruncie ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych zbycia lokalu mieszkalnego w drodze umowy o dożywocie.

Zmieniona interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach została wydana w następującym stanie przysłym. Ciotka Wnioskodawcy była właścicielką mieszkania komunalnego – własnościowego. W dniu 24 marca 2011 r. ciotka wnioskodawcy zmarła, a Wnioskodawca został jedynym spadkobiercą. W dniu 8 listopada 2011 r. Sąd Rejonowy wydał postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku w całości po zmarłej ciotce.

Wnioskodawca dodał, że w dniu 11 lipca 2012 r. podatek od spadków i darowizn dotyczący mieszkania własnościowego został zapłacony we właściwym urzędzie skarbowym. W obecnej sytuacji Zainteresowany chce przekazać przedmiotowy lokal mieszkalny w formie

umowy dożywocia. W związku z powyższym zadano następujące pytanie: Czy Wnioskodawca będzie podlegał obowiązkowi uiszczenia podatku dochodowego od wartości mieszkania, gdyż zbywa mieszkanie w formie umowy dożywocia przed upływem 5 lat od nabycia spadku.

Minister Finansów uznał za nieprawidłową interpretację wydaną przez Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach. W ocenie Ministra Finansów analiza przepisów kodeksu cywilnego prowadzi do wniosku, że charakterystyczną cechą dożywocia jest ekwiwalentność świadczeń stron tej umowy, przy czym w doktrynie uznaje się, iż jest to ekwiwalentność rozumiana w sensie subiektywnym, a nie obiektywnym, co oznacza, że świadczenia stron względem siebie nie muszą mieć tego samego wymiaru ekonomicznego, ustalanego według kryteriów obiektywnych. Podkreślenia wymaga, że tego rodzaju umowy zaliczane są do odpłatnych czynności prawnych, które charakteryzują się tym, że każda ze stron uzyskuje jakąś korzyść majątkową (niekoniecznie pieniężną). Uwzględniając powyższe, umowa o dożywocie polegająca na tym, że w zamian za przeniesienie własności nieruchomości nabywca zobowiązał się zapewnić zbywcy dożywcotnie utrzymanie – ma charakter umowy wzajemnej, a w konsekwencji – jest czynnością prawną o charakterze odpłatnym, tj. w jej wyniku dochodzi do odpłatnego zbycia nieruchomości.

Zdaniem Organu w art. 10 ust. 1 ustawy zawarto katalog źródeł przychodów, wśród których w pkt 8 lit. a) wymienia odpłatne zbycie nieruchomości lub ich części oraz udziału w nieruchomości, jeżeli odpłatne zbycie nie następuje w wykonaniu działalności gospodarczej i zostało dokonane przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie lub wybudowanie. Natomiast w myśl art. 19 ust. 1 ustawy, przychodem z odpłatnego zbycia nieruchomości lub praw majątkowych oraz innych rzeczy, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8, jest ich wartość wyrażona w cenie określonej w umowie, pomniejszona o koszty odpłatnego zbycia. Jeżeli jednak cena, bez uzasadnionej przyczyny, znacznie odbiega od wartości rynkowej tych rzeczy lub praw, przychód ten określa organ podatkowy

lub organ kontroli skarbowej w wysokości wartości rynkowej. Wartość rynkową, o której mowa w ust. 1, rzeczy lub praw majątkowych określa się na podstawie cen rynkowych stosowanych w obrocie rzeczami lub prawami tego samego rodzaju i gatunku, z uwzględnieniem w szczególności ich stanu i stopnia zużycia oraz czasu i miejsca odpłatnego zbycia (art. 19 ust. 3 ustawy).

Kwestia opodatkowania dochodu z tytułu zbycia nieruchomości w drodze umowy dożywocia była przedmiotem orzecznictwa sądów administracyjnych, które nie było jednolite w tym zakresie. Wobec zaistniałej rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, Naczelny Sąd Administracyjny w składzie 7 sędziów, podjął w dniu 17 listopada 2014 r. uchwałę, sygn. akt II FPS 4/14, w myśl której „w przypadku zbycia nieruchomości na podstawie umowy o dożywocie nie jest możliwe określenie przychodu ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (...), na zasadach wynikających z art. 19 ust. 1 i 3 tej ustawy.” Po wydaniu uchwały, w przedmiotowym zakresie ukształtowała się jednolita linia orzecznicza sądów administracyjnych, która jest w pełni zgodna z podjętą przez Naczelny Sąd Administracyjny uchwałą, np. wyrok NSA z 12 maja 2015 r., sygn. akt II FSK 1349/13, wyrok NSA z 6 maja 2015, sygn. akt II FSK 1222/13, wyrok NSA z 11 marca 2015 r., sygn. akt II FSK 3811/14 oraz wyrok NSA z 3 grudnia 2014 r., sygn. akt II FSK 2194/12.

Reasumując, w ocenie Ministra Finansów, odnosząc się do przedstawionego zdarzenia przyszłego oraz mając na uwadze uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego, stwierdzić należy, że na gruncie przepisów podatkowych przeniesienie własności lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, na podstawie umowy o dożywocie, przed upływem pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiło nabycie tego lokalu, stanowi odpłatne zbycie w rozumieniu art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a) ustawy. Ze względu jednak na brak przesłanek umożliwiających określenie przychodu z tego źródła na zasadach wynikających z art. 19 ust. 1 i 3 tej ustawy, nie wystąpi obowiązek podatkowy w podatku dochodowym od osób fizycznych z tego tytułu.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Spółka jawna a podatek dochodowy od osób fizycznych

Zgodnie z art. 22 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych spółka jawna jest spółką osobową, która prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą i nie jest inną spółką handlową. Posiada atrybuty zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych, nie jest jednak osobą prawną, lecz jednostką organizacyjną wyposażoną w zdolność prawną.

Z punktu widzenia prawa podatkowego, na gruncie podatku dochodowego, podatnikiem nie jest spółka, lecz poszczególni jej wspólnicy. Zgodnie bowiem z art. 5b ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r., jeżeli pozarolniczą działalność gospodarczą prowadzi spółka niebędąca osobą prawną, przychody wspólnika z udziału w takiej spółce, określone na podstawie art. 8 ust. 1, uznaje się za przychody ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3. Natomiast w myśl art. 5a pkt 26 i 28 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. ilekroć w ustawie jest mowa o spółce niebędącej osobą prawną oznacza to spółkę inną niż:

- spółka posiadająca osobowość prawną, w tym także spółkę zawiązaną na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2157/2001 z dnia 8 października 2001 r. w sprawie statutu spółki europejskiej (SE),
- spółka kapitałowa w organizacji,
- spółka komandytowo-akcyjna mająca siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- spółka niemająca osobowości prawnej mająca siedzibę lub zarząd w innym państwie, jeżeli zgodnie

z przepisami prawa podatkowego tego innego państwa jest traktowana jak osoba prawna i podlega w tym państwie opodatkowaniu od całości swoich dochodów bez względu na miejsce ich osiągnięcia.

Stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, przychody z udziału w spółce niebędącej osobą prawną, ze wspólnej własności, wspólnego przedsięwzięcia, wspólnego posiadania lub wspólnego użytkowania rzeczy lub praw majątkowych u każdego podatnika określa się proporcjonalnie do jego prawa do udziału w zysku (udziału) oraz, z zastrzeżeniem ust. 1a, łączy się z pozostałymi przychodami ze źródeł, z których dochód podlega opodatkowaniu według skali, o której mowa w art. 27 ust. 1. W przypadku braku przeciwnego dowodu przyjmuje się, że prawa do udziału w zysku (udziału) są równe.

Powyższe zasady stosuje się odpowiednio do rozliczania kosztów uzyskania przychodów, wydatków niestanowiących kosztów uzyskania przychodów i strat (art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy).

Reasumując, to wspólnicy spółki są podatnikami podatku dochodowego, zobowiązanymi do comiesięcznego wpłacania zaliczek na podatek dochodowy. Na podstawie zapisów dokonanych w prowadzonej przez spółkę jawną księdze podatkowej każdy ze wspólników oblicza swój dochód z prowadzonej w formie tej spółki działalności gospodarczej, jako nadwyżkę przypadającą na niego (proporcjonalnie do jego prawa do udziału w zysku) kwoty przychodów nad kosztami ich uzyskania (obliczonymi z zachowaniem tej samej proporcji).

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Zasada równego traktowania w prawie ubezpieczeń społecznych

W wyroku z dnia 8 marca 2016 r. (III AUa 1816/15) Sąd Apelacyjny w Gdańsku wskazał, że zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)

stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP).

W uzasadnieniu powołano się na wyrok z dnia 4 kwietnia 2012 r. (I UK 390/11), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych zawarte jest uszczegółowienie zasady równości z art. 32 Kon-

stytucji RP. Przepis art. 2a ustawy systemowej stanowi w ust. 1, że stoi ona na gruncie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych bez względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Według art. 2a ust. 2 tej ustawy zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych, obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne, obliczania wysokości świadczeń, okresu wypłaty świadczeń i zachowania prawa do świadczeń.

Zasadę równości wynikającą z art. 32 Konstytucji w odniesieniu do oceny norm prawnych należy zatem rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Kryterium różnicowania w traktowaniu winno pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć, winno pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku

różnicowania a ponadto kryterium różnicowania ma pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami lub normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie określonych podmiotów.

Sąd podkreślił, że normy prawne zawarte w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych należą do prawa socjalnego, które oparte jest na specyficznych zasadach, wśród których należy podkreślić zasadę solidarności społecznej, która uzasadnia brak pełnej proporcjonalności między składką a świadczeniem. Ponadto w doktrynie prawa podnosi się, że sens solidarności w prawie zabezpieczenia społecznego wyraża się w tym, że do kosztów ochrony przyczyniają się wszyscy, często w nierównym stopniu, dłużej lub krócej, ale kompensację otrzymuje ten tylko, który doznał szkody. Podobnie Trybunał Konstytucyjny zwrócił uwagę na konieczność stosowania w prawie ubezpieczeń społecznych konstytucyjnej zasady sprawiedliwości, realizowanej z zastosowaniem reguły podziału według potrzeb i stosownie do redystrybucyjnej funkcji ubezpieczeń społecznych

W przedmiotowej sprawie żądanie ubezpieczonego wypłaty dwóch emerytur w świetle zacytowanych przepisów, stanowiska judykatury i doktryny nie zasługiwało zatem na uwzględnienie.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Podatek od wolnostojących nośników reklam

W wyroku z dnia 3 grudnia 2015 r. (II FSK 2480/13) NSA stwierdził, że tablice reklamowe są konstrukcją przestrzenną, stanowiącą budowlaną i techniczno-użytkową całość, odpowiadają cechom budowli, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. b) Prawa budowlanego. W wyroku wskazano, że cecha „trwałego związania z gruntem” sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć lub spowodować przesunięcie, czy przemieszczenie na inne miejsce. Okoliczność, iż tablica reklamowa jest montowana z elementów gotowych, które mogą być rozmontowane i przeniesione w inne miejsce, nie ma istotnego znaczenia dla uznania jej za trwale związaną z gruntem. Konstrukcja tablicy reklamowej, która ma uniemożliwić

łatwe jej przesunięcie, przeniesienie w inne miejsce czy zniszczenie przy silnych podmuchach wiatru musi być zatem w odpowiedni techniczny sposób powiązana trwale z gruntem, co nadaje jej cechy budowli.

Przedmiotem sporu w rozpatrywanej sprawie było opodatkowanie podatkiem od nieruchomości wolnostojących tablic reklamowych wykorzystywanych przez spółkę w ramach jej działalności gospodarczej.

W uzasadnieniu wyroku NSA podkreślił, że definicja sformułowana w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest negatywną definicją „budowli”. Ma ona ponadto charakter „zamknięty” (wyczerpujący), co oznacza, że każdy obiekt budowlany musi być zaliczony do jednej z kategorii, o jakiej mowa w tym przepisie, a więc albo do budynku, albo do budowli, albo do obiektów małej architektury. Z ustawy wynika, że dokonane wyliczenie ma charakter wyczerpujący,

a zatem każdy obiekt budowlany można zaliczyć do którejś z trzech wymienionych kategorii. Sąd zwrócił uwagę, że w tym sensie odrębną kategorią obiektów budowlanych nie są „tymczasowe obiekty budowlane” – stanowią one odmianę obiektów budowlanych, wyodrębnioną ze względu na pewne specyficzne cechy (obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe), wobec czego również w kategoriach „budynków”, „budowli” czy też „obiektów małej architektury” mogą mieścić się takie, które spełniają te cechy i są tymczasowymi obiektami budowlanymi.

W wyroku z dnia 20 stycznia 2012 r. (II FSK 1405/10) wprost stwierdzono, że wprowadzenie przez unormowanie art. 3 Prawa budowlanego pojęcia tymczasowego obiektu budowlanego sprawia, że tablice reklamowe, bez względu na sposób ich związania z gruntem podlegają zaliczeniu do obiektów budowlanych - budowli.

Przepis art. 3 pkt 3 Prawo budowlane jako budowlę wymienia „wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe”. W ugruntowanym już orzecznictwie sądowoadministracyjnym wyrażono stanowisko, że cecha „trwałego związania z gruntem” sprowadza się do posadowienia obiektu na tyle trwale, by zapewnić mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć lub spowodować przesunięcie, czy przemieszczenie na inne miejsce. W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że okoliczność, iż tablica reklamowa jest montowana z elementów gotowych, które mogą być rozmontowane i przeniesione w inne miejsce, nie ma istotnego znaczenia dla uznania jej za trwale związaną z gruntem. Konstrukcja tablicy reklamowej, która ma uniemożliwić łatwe jej przesunięcie, przeniesienie w inne miejsce czy zniszczenie przy silnych podmuchach wiatru, musi być zatem w odpowiedni techniczny sposób powiązana trwale z gruntem, co nadaje jej cechy budowli.

Reasumując, przedmiotowe obiekty są w ocenie Sądu konstrukcją przestrzenną, stanowiącą budowlaną oraz techniczno-użytkową całość i odpowiadają cechom budowli, o których mowa w art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd

prof. dr hab. Witold Modzelewski

prezes zarządu
radca prawny
doradca podatkowy nr 00001
tel. 22 517 39 99
e-mail:
witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl

Renata Janiec-Modzelewska

wiceprezes zarządu
doradca podatkowy nr 00777
tel. 22 517 30 60
e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Jerzy Bielawny

wiceprezes zarządu
doradca podatkowy nr 01079
tel. 22 870 41 68
e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl

Dyrektor Generalny

do spraw Doradztwa Podatkowego
Mariusz Unisk
tel. 22 517 30 94
e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl

Dyrektor Generalny

do spraw Postępowań Podatkowych
Jacek Aninowski
tel. 22 517 30 60 wew. 135
e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl

Departament Podatków

Bezpośrednich i Majątkowych
Jacek Pyssa
tel. 22 517 30 78
e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl

Biuro Obsługi Sporów Podatkowych

Anna Żarkowska
dyrektor biura
tel. 22 810 36 73, 810 87 80
e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl

Działy

Dział Edukacji

Jarosław Skonecki
dyrektor
tel. 22 517 30 60 wew. 114
e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl

Dział Marketingu

Andrzej Sarna
specjalista d/s Marketingu
tel. 22 517 30 86
e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl

Dział Wydawnictw

Robert Fajkowski
kierownik
tel. 22 517 30 99
e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl

Dział Audytu Podatkowego

Agata Strocka
konsultant podatkowy
tel. 22 517 30 69
e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba

ul. Kalańska 8
04-367 Warszawa
tel. 22 517 30 70
fax. 22 517 30 71
e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl

Zarząd

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777

Jerzy Lewandowski

Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219

Beata Pytkowska
Członek Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 12391

Departamenty

Departament Audytu

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219
tel. 22 517 30 70
e-mail: jerzy.lewandowski@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Zastępca Kierownika Departamentu Obsługi Finansowo-Księgowej
tel. 22 517 30 70 wew. 233
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Główny Specjalista ds. Kadr i Płac/Księgowa
tel. 22 517 30 70 wew. 238
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777
tel. 22 517 30 70
e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski

Ul. Gertrudy 7/12
31-076 Kraków
tel. 12 429 24 01
fax 12 423 23 00
e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl

Oddział Śląski

Ul. Jordana 7b
40-056 Katowice
tel. 32 259 71 50
fax 32 253 99 89
e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl

Oddział Wielkopolski

Ul. Wiślana 53
60-401 Poznań
tel. 61 848 33 48
fax 61 848 33 48
e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl